

De laatste
zomer
vol
kikkervisjes

CATHERINE BRUTON

vertaald door Maartje Beukers

DE FONTEIN

Proloog

Mensen vroegen altijd hoe ze aan de naam Kikker kwam, maar niemand in de familie kon zich dat echt herinneren – of het eens worden over het antwoord. Kikkers echte naam was Kristel, roepnaam Kikki, maar niemand noemde haar zo. Volgens papa kreeg ze haar bijnaam als baby, en mama zei dat het begon toen ze ging kruipen en ze dat met grappige kikkerbenen deed, die haar achteruit lieten schuiven. Maar opa zei dat Kikki pas Kikker werd nadat Duuk was geboren.

Kikkers broertje, Duuk, was twee jaar jonger dan zij. Hij kreeg de naam Taddeus, vernoemd naar opa's opa. 'Het is een Keltische naam,' had opa uitgelegd. 'Het betekent "dichter" of "filosoof". Veel Ierse koningen heetten zo. Hij wordt wijs en sterk.' De roepnaam van Taddeus werd Duuk. Duuk was niet sterk. Eerder het tegenovergestelde.

Hij mocht dan vernoemd zijn naar een heldhaf-

tige koning, Duuk deed de dingen niet zoals Kikker. Het duurde lang voor hij als baby zijn hoofd kon optillen, kon kruipen, kon lopen. En toen het hem uiteindelijk lukte, viel hij steeds. Duuk liep op het puntje van zijn tenen als een eigenaardig klein elfje en hij had moeite met rennen en springen. Hij kon niet met een bal gooien en traplopen was lastig voor hem.

Duuk werd het kleine Dikkopje en zij was de grote, sterke Kikker. En zo stonden ze sindsdien bekend.

Ooit vroeg een jongen in Kikkers klas haar waarom haar broer gek liep, en ze wist niet wat ze daarop moest antwoorden. Hij was gewoon Duuk. Het Dikkopje. Lopend op zijn tenen en steeds omtuimelend, met Kikker achter hem aan die hem steeds opnieuw weer overeind hielp. Zo was het gewoon.

Maar vanaf dat moment vielen Kikker andere dingen op. Zoals dat Duuk altijd pijn had aan zijn benen. Dat zijn handen trilden wanneer hij iets probeerde vast te pakken. Dat hij soms midden op de dag in slaap viel omdat hij zo moe was. Dat er altijd ritjes waren naar de dokter, het ziekenhuis, de fysio, en dat Duuk zo veel medicijnen kreeg, dat er zo veel was wat Duuk niet zelf kon.

‘Dat is gewoon hoe onze Duuk is,’ zei papa toen Kikker hem ernaar vroeg. ‘Niks waar jij je zorgen om hoeft te maken.’

Mama zuchtte alleen en zei: 'Stel alsjeblieft geen lastige vragen, Kikker. We zullen het uitleggen als je oud genoeg bent om het te begrijpen.'

Dus uiteindelijk was het opa die het haar vertelde.

Kikker was zes jaar. Het was niet lang nadat opa bij hen was komen wonen. Niet lang nadat oma was overleden. Opa was de papa van mama. Hij was opgegroeid in Ierland, vertelde de mooiste verhalen en kon heel goed roerei maken. Hij beweerde af te stammen van een lange lijn van Ierse koningen, helemaal terug tot Conn van de Honderd Veldslagen. Hij beweerde ook dat hij nog nooit zijn voeten had gewassen.

'Ze wassen zichzelf wel,' was zijn verklaring. 'Elke keer dat je doucht of in een plas water gaat staan worden je tenen gewassen!'

'Opa! Dat is smerig!'

'Nou, het is het geheim van mijn kracht,' zei opa met een knipoog. 'Net als die gast die nooit zijn haar knipte. Reken maar dat ik al mijn kracht verlies als ik mijn *goggins* zou wassen!'

'Goggins?'

Opa gebruikte voor zo ongeveer alles grappige woorden. Goggins was Iers voor 'voeten', zei hij.

'Zijn Duuks benen daarom niet sterk?' vroeg Kikker hem toen. 'Omdat hij te vaak zijn voeten wast?'

Het was een zonnige dag en Kikker hielp opa in de

tuin. Mama maakte pasta bolognese in de keuken en de geur van vlees en uien verspreidde zich over het terras.

Opa keek naar haar met de helderblauwe ogen die Duuk ook had. ‘Heb je het hier met je moeder en vader over gehad, kleine Kik?’ vroeg opa.

‘Papa zei dat het niks was om me zorgen over te maken,’ zei Kikker. ‘En mama zei dat ik te jong was om het te begrijpen.’

‘Oké,’ zei opa. Hij fronste. ‘Maar je wilt weten wat er aan de hand is, toch?’

Kikker knikte.

‘Kom maar even zitten, Kikkertje.’

Kikker plofte naast hem neer op het tuinbankje en vervolgens had opa haar alles uitgelegd over Duuks ziekte.

Het was een kinderspierziekte. Een zeldzame vorm van spinale spieratrofie. Dokters noemen het ook wel spinale musculaire atrofie, afgekort SMA. En de variant die Duuk had, heette SMA-PME. Daarom waren Duuks armen en benen niet sterk, zei opa. Daarom werd hij zo moe. Daarom had hij moeite met rennen, met springen, met een bal gooien.

‘Maar... wordt hij beter?’

Opa schudde zijn hoofd. Het was een progressieve ziekte. Dat betekende dat het alleen maar erger werd en

dat Duuks spieren steeds zwakker en zwakker zouden worden. Hij zou langzaamaan meer en meer kracht in zijn ledematen verliezen en uiteindelijk zou de ziekte zich verspreiden naar alle spieren in Duuks lijf.

‘Ook naar die in zijn hart en de spieren die hem helpen ademen?’ had Kikker gevraagd, terwijl ze verschrikt opkeek. Ze hadden op school over het lichaam geleerd. Ze wist dat je hart bloed rondpompte door je lijf en dat longen nodig waren om te kunnen ademen en te blijven leven.

‘Ja,’ zei opa. ‘Uiteindelijk.’

Ergens in de wijk klonk het deuntje van een ijsco-wagen. Kikker wist nog hoe het terras aanvoelde, zanderig onder haar blote voeten.

‘Gaat hij dan... dood?’ Kikker herinnerde zich hoe het woord over haar eigen lippen rolde. Zo’n klein woordje voor zoiets groots op een zonnige dag.

Opa wachtte even voor hij antwoordde. ‘Ja,’ zei hij simpelweg. ‘Ooit. Maar dat duurt nog een hele tijd, hoop ik. Ons kleine Dikkopje moet eerst nog een grote kwaker worden. Het is voor hem alleen allemaal wat lastiger dan voor andere kinderen.’

Kikker knikte, maar ze had een knoop in haar maag.

‘En dus is het onze taak om hem te helpen,’ zei opa. ‘Er voor hem te zijn. Sterk voor hem te zijn.’

Sindsdien sprak Kikker dus minder af met vrienden

van school, omdat ze haar tijd liever met Duuk doorbracht en ze er voor hem wilde zijn. Iedere keer als Kikker zag dat haar broer viel, als ze hem zag worstelen om de trap op te komen of om te proberen de andere kinderen op school bij te houden, voelde ze een steek van bezorgdheid die als een steentje op haar maag kwam te liggen. En na verloop van tijd stapelden de zorgen zich op, als een berg kiezels die ze diep wegstopte in een doosje héél ver weg in haar buik. Zo ver dat niemand anders dan zijzelf ze kon zien.

Want het was haar taak om haar broer te helpen. Om er voor hem te zijn. Om dapper te zijn. Om sterk te zijn.

Hoofdstuk 1

Kikkerdril

De lente diende zich pas laat aan dat jaar, maar toen-ie eenmaal kwam, was dat meteen met felle zon. Het vroom en sneeuwde tot laat in februari, maar tegen half april scheen de zon volop. ‘Tijd om kikkerdril te vangen,’ vond Duuk.

Hun traditie om kikkerdril te vangen was begonnen vlak na Kikkers gesprek met opa, inmiddels bijna vijf jaar geleden. Sindsdien nam opa hen ieder voorjaar mee naar de vijver helemaal achter in het park. Gewapend met jampotjes en visnetten bogen ze zich over het water en vergaapten zich aan de stipjes in gelei die onder het wateroppervlak krioelden. Met opa’s hulp schepten Kikker en Duuk jampotten vol met dikke dril om die thuis op de vensterbank uit te stallen. Vervolgens keken ze toe en wachtten tot er behendig zwemmende kikkervisjes uit de steeds dikker wordende puntjes barstten.

Daarna was het afwachten welke dikkopjes het

eerst ledematen kregen. Het begon met ieniemie-niestompjes, dan echte poten met piepkleine vingers en tenen, en uiteindelijk werden hun ronde kopjes plompe kikkerkoppen. De wriemelende puntjes veranderden in bolle kwakers.

Ze haalden het natuurlijk niet allemaal. Soms gingen ze 's ochtends dikkopjes voeren en vonden ze een misvormd puntje dood op de bodem van de waterbak waar ze de kikkerdril in hadden overgebracht.

‘Zo gaat het in de natuur,’ zei opa. ‘Alleen de sterken blijven leven.’

Maar dit jaar was Duuk te zwak om kikkerdril te gaan vangen. Hij had een infectie opgelopen die op zijn longen was geslagen en hij was al weken thuis van school, aan bed gekluisterd, piepend en schokkend en moeizaam ademhalend. Vorige week was hij bij de dokter geweest, die naar zijn hart en longen had geluisterd en hem meer medicijnen had gegeven. Maar het had niet geholpen en vandaag moest hij alweer naar het ziekenhuis.

‘Zonder jou ga ik niet naar de vijver!’ protesteerde Kikker.

Ze lag boven in het stapelbed en keek naar de verzameling sterren die ze op het plafond had geplakt zodat Duuk de sterrenhemel ook kon zien als hij niet naar buiten kon.

‘Als we nog langer wachten, dan is er geen kikkerdril meer over.’ Duuks zachte kwakerige stem kwam van het onderste bed. Wat hij miste aan fysieke kracht, maakte Kikkers kleine broertje meer dan goed met zijn persoonlijkheid: verstand en sterke vastberadenheid, soms grenzend aan bazigheid. ‘Je móét vandaag gaan, Kikje!’

Kikker draaide zich om en stak haar hoofd over de rand van het bed. Zo groetten zij en Duuk elkaar iedere ochtend: haar ondersteboven-gezicht zag zijn kleine helderblauwe ogen die omhoogkeken. Duuk zag er veel jonger uit dan de negen jaar die hij was. Hij was de halve nacht wakker geweest en er zaten donkere kringen om zijn helderblauwe ogen, maar die straalden nog steeds met typische Duuk-sprankel.

Sinds opa bij hen was komen wonen deelden Kikker en Duuk een kamer. Er was net genoeg ruimte voor het stapelbed, een kledingkast en een ladekast, maar Kikker vond het niet erg. Ze vond het fijn om ’s nachts Duuks rustige ademhaling te horen. Ze vond het fijn om naast hem te kunnen kruipen als ze weer eens een nachtmerrie had en dan haar armen om zijn kleine warme lichaam te slaan en zijn hart te voelen kloppen, wat de nare dromen altijd wegjoeg. Ze vond het fijn dat Duuks gezicht het eerste was wat ze zag als ze ’s ochtends wakker werd en het laatste wat ze welterusten wenste.

Opgekruld in de hoek, ondersteund door kussens en gewikkeld in een dekbed dat ooit van Kikker was geweest, drong Duuk aan: ‘Je móét gaan, Kikje!’

‘Het voelt niet goed om zonder jou te gaan,’ zei ze zacht. ‘We verzamelen altijd samen kikkerdril. Duuk en Kikker: Kikkerdrilvangers.’

‘Beestwachters!’ Duuk grinnikte.

‘Precies!’ zei Kikker.

Ze bungelde met haar hand over de rand van het bed en Duuk reikte haar de zijne. ‘Je kunt ook gewoon alleen even kijken of de kikkers zijn geweest!’ Hij bleef aandringen.

Ze hadden al de hele week hetzelfde gesprek, over en weer, en Duuk zou niet opgeven. Koppig als een ezel, volgens opa.

Kikker kwam onder haar dekbed vandaan, sloeg haar benen over de rand en klauterde naar beneden, naar het onderste bed met haar broertje erin. Het leek hier net een kleine grot, Duuks domein. Hij had overal op de muur familiefoto’s geplakt en op de spijlen van het bed voetbalplaatjes, waarvan mama zei dat ze die er nooit meer af kregen. Het rook naar de eucalyptus die mama op zijn borst had gewreven, naar het zoete, stroperige drankje dat hij moest nemen tegen de luchtweginfectie, de massageolie voor zijn benen, naar slaap en zeep en wasmiddel.

‘Maar wat als de kikkers al zijn geweest?’ vroeg Kikker, terwijl ze zich aan het voeteneind nestelde. Duuks tenen kwamen niet eens tot halverwege het bed dus er was genoeg ruimte voor haar slungelige benen. ‘Wat als er al een heleboel kikkerdril is?’

‘Dan moet je wat meenemen zodat ik die kan zien,’ zei Duuk en hij zette zijn grote smekende puppyogen op.

‘Je weet dat ik geen nee kan zeggen als je zo kijkt!’

‘Hoe kijk ik dan?’ Duuk deed zijn ogen nog wat wijder open en grinnikte ondeugend.

Voordat Kikker de kans kreeg om antwoord te geven ging de deur open en verscheen het hoofd van opa. ‘Goedemorgen, *Puddocks!*’

‘Puddocks’ was een oud-Keltisch woord voor ‘kikkers’. Opa noemde hen Team Puddocks, zelf hadden ze er Team Padkinders van gemaakt.

‘Hoe gaat het vanochtend met mijn favoriete kleinkindertjes?’

‘We zijn je é-nige kleinkindertjes, opa!’ zei Duuk lachend.

‘Dat is geen garantie dat jullie favoriet blijven,’ zei opa. ‘Jullie zullen allebei je best moeten blijven doen als jullie je eerste plek willen behouden!’

Opa sprak met een zacht zangerig lers accent, dat hij niet was kwijtgeraakt, ook al woonde hij al vijftig jaar

niet meer in Ierland. Mama had het ook een beetje, ook al was zij maar half-Iers. ‘Halfgek,’ zei opa, net als Kikker en Duuk, een extra reden voor hen om meer over opa’s vaderland te leren.

‘Jullie moeder heeft me gestuurd om te zeggen dat Duuks afspraak om negen uur is,’ ging opa verder. ‘Jij en ik, kleine Kik, moeten onszelf vermaken zolang zij weg zijn.’

‘Of ik kan gewoon mee,’ zei Kikker.

‘Het zijn orders van je moeder,’ zei opa. ‘En het is niet aan mij of wie van ons dan ook om je moeder tegen te spreken!’

‘Trouwens, Kikker gaat naar de vijver,’ zei Duuk met een scheve grijns.

‘Mooi zo!’ zei opa. ‘Dat werd inderdaad ook wel tijd. Koude winter, laat voorjaar... Die kikkers treuzelen niet nu de zon eindelijk tevoorschijn is gekomen!’

Kikker keek van opa naar haar broer en vroeg zich af of ze deze hele gang van zaken samen zo hadden bekookstooft. Opa had Duuk een boek gegeven dat *Flora en fauna in je achtertuin* heette. Het was van zijn broer Chris geweest, zei hij. Het had een oude bruine kaft en vergeelde pagina’s en het stond vol plaatjes van planten en vogels en insecten en zoogdieren die je in je tuin kon vinden. Duuk had het de hele winter terwijl hij aan bed gekluisterd was aandachtig bestudeerd. Hij

en opa waren op het idee gekomen van de Beestwachters. Ze hadden allerlei plannen voor Kikker en Duuk bedacht om in de zomer uit te voeren als Duuk weer beter was. Van bijenhotels en egelhuisjes maken tot grashopen voor hazelwormen bouwen, vlinderweides zaaien, modderpoeltjes maken als broedplaats voor motten, een overwinterplek voor de zevenslapers, vetbollen voor de vogels... Duuk had een lange lijst en de kikkervisjes stonden helemaal bovenaan.

‘Hebben we wel potten, opa?’

‘Zeker, meer dan genoeg met wat je moeder heeft ingeslagen bij de groothandel,’ zei opa. ‘En Dibbo van de snackbar heeft me nog wat potten gegeven van de zure uitjes. Maar die moeten wel goed uitgespoeld worden.’

‘We willen geen zure kikkerdril.’ Duuk lachte heel even, voordat het plotseling stopte en overging in een hoest. Dit ging steeds zo sinds zijn infectie. ‘Dan komen ze zeker niet uit.’

Kikker gaf zich gewonnen. ‘Prima,’ zei ze met een zucht. ‘Ik ga. Maar het voelt niet goed zonder jou.’

‘Geweldig nieuws,’ zei opa. ‘En als je bij het kreupelhout bent, kun je ook opletten of je dassen ziet!’

‘Dassen?’

‘Dibbo denkt dat er misschien een nieuwe dassenburcht bij de vijver is.’ Opa knikte ernstig. ‘Dassen

knabbelen graag op kikkers, dus je zou tijdens je missie op een ouwe das kunnen stuiten.'

'Ik wil graag een das zien,' zei Duuk met glimmende ogen. 'Zet dat op de lijst, opa!' voegde hij er vrolijk aan toe.

'Je hebt groot gelijk, maar het zijn verlegen beesten,' zei opa. 'Als Kikkertje de dassenburcht kan vinden als ze daar is, dan vinden we misschien wel een manier.'

Hoofdstuk 2 Kikkerdrildag

Bijna meteen daarna vertrok Duuk naar het ziekenhuis. Papa ging meestal niet mee naar de afspraken, omdat hij als zelfstandige in de bouw werkt. Iedere dag die hij niet werkt, verdient hij ook geen geld. Maar vandaag bracht hij mama en Duuk weg in zijn witte busje. Papa droeg Duuk naar de auto, want zijn benen waren erg zwak van wekenlang in bed moeten liggen. Mama had hem per se in nog meer dekens willen wikkelen dus hij zag eruit als een kleine larve in een cocon toen hij blij naar Kikker grijnsde en zei: 'Breng maar een heleboel dikkopjes mee, Kikje! En vind die das voor me!'

Toen ze weg waren, regelde Kikker de kruiwagen terwijl opa zijn schuurtje in verdween om de potten en visnetten te halen. Kikkers visnet was vergaan tijdens de winter, maar dat van Duuk was nog goed.

Kikker was al eeuwen niet meer in de tuin geweest. Ze was de hele winter met Duuk binnengebleven

omdat het niet eerlijk voelde om zonder hem naar buiten te gaan. Maar opa was duidelijk druk geweest. Hij had de dode resten van het winterseizoen opgeruimd en de tuin zomerklar gemaakt. Klaar voor de Beestwachters.

‘Genoeg te doen in de tuin in deze tijd van het jaar,’ zei opa. ‘De zomer komt eraan en de dieren ontwaken uit hun winterslaap en trekvogels komen terug van de plek waar ze hebben overwinterd. Ze maken nesten, zoeken een partner.’

Hij droeg zijn oude tuintrui die vol mottengaten zat. Mama had ooit geprobeerd de trui in de prullenbak te gooien, maar opa had hem eruit gevist. Hij zei dat oma de trui voor hem had gebreid.

‘Zo, Kikkertje,’ zei hij, terwijl ze de kruiwagen vollaadden met de grote potten. ‘Denk je dat je oud en wijs genoeg bent om alleen naar het park te gaan, nu je in groep 8 zit?’

‘Ik... denk het wel...’

Sinds Duuk zo ziek was geworden liep Kikker iedere dag naar school. Het was niet ver, aan de andere kant van de wijk, en volgens mama was het een goede voorbereiding voor de middelbare school volgend jaar. Het park was dezelfde kant op, zo ongeveer op weg ernaar toe, maar het voelde nog steeds gek om alleen te gaan.

‘Mooi zo!’ zei opa. ‘Zal ik het oude aquarium uit de

garage halen en het vast schoonmaken terwijl jij op zoek gaat naar de *cackleberries*?’

‘Cackleberries?’

‘Kikkerdril!’

Mama ergerde zich soms aan opa’s gekke woorden. ‘Praat eens gewoon, pap!’ zei ze dan. Maar opa vond dat nieuwe woorden je op andere manieren naar de wereld lieten kijken en *cackleberries* klonk fris en fruitig en vol pitjes, klaar om te veranderen in iets levends. Precies goed voor kikkerdril.

‘Vang maar flink wat sterke kleine trappelaars voor je broer,’ zei opa en hij dúwde haar bijna het hekje van de achtertuin door, waarvan de scharnieren knarsten en piepten. Het was de hele winter niet open geweest.

Kikker aarzelde en wilde bijna aan opa vragen of hij toch met haar mee kwam.

‘Toe maar,’ zei hij toen ze de wagen de smalle gang in kruide die achter hun rij huizen liep en die door iedereen ‘het steegje’ werd genoemd. ‘Je broer gaat die dikkopjes namen geven nog voordat ze zijn uitgekomen!’ riep hij. ‘Let op mijn woorden.’

Kikker wierp een blik omhoog naar haar slaapkamerraam, half verwachtend Duuks gezicht ertegenaan gedrukt te zien. Maar hij was er natuurlijk niet.

Dit jaar moest ze alleen kikkerdril vangen. Helemaal in haar eentje.

Hoofdstuk 3

De vijver

Het was niet ver naar het park. Het steegje uit, de weg over, door een klein winkelcentrum en langs Dibbo's snackbar, voorbij het spoor en door het hek, langs de speeltuin met de schommels en de glijbaan en het klimrek waar Duuk nooit op kon. De vijver zelf was aan de andere kant van het park, in het bosje kreupelhout waar Kikker en Duuk altijd verstopperkje speelden.

Het park was vol kinderen; Kikker kende de meeste van school. Een paar zaten bij Duuk in de klas en zwaaiden naar haar toen ze voorbijkwam.

‘Waar ga je met die kruiwagen naartoe, Kikker?’

‘Ik ga wat kikkerdril halen,’ riep ze terug. En ze vroeg bijna: ‘Willen jullie mee?’ Maar ze deed het niet.

Een van de meisjes gilte: ‘Wanneer komt Duuk weer terug op school?’

Deze vraag was Kikker al duizend keer gesteld. ‘Bijna,’ zei ze, het antwoord dat ze altijd gaf. ‘Hij moet alleen nog wat aansterken.’

‘Kunnen we vandaag op bezoek komen?’ vroeg een andere jongen.

‘Hij is nu in het ziekenhuis,’ zei Kikker. ‘Maar hij is aan het eind van de dag wel weer terug. Kom maar even langs als je wilt.’

Ze zeiden dat ze dat zouden doen en renden toen weg om te spelen.

Kikker rolde haar kruiwagen verder, voorbij de betonnen buizen waar zij en Duuk afgelopen herfst hutten hadden gemaakt – Kikker had alles bij elkaar gezocht en gebouwd, Duuk had toezicht gehouden – daarna door het bosje kreupelhout en naar de vijver.

Opa had gelijk. Nog een week en ze zouden te laat zijn geweest. Het warme weer had ervoor gezorgd dat de lente in actie was gekomen en er krioelde al veel leven in de vijver. Kikker kon het al ruiken voor ze de waterkant had bereikt. De vieze geur van troebel water, diertjes die opstegen vanuit de modderige diepte waar ze de winter hadden doorgebracht en waar rotte algen van het voorbije jaar nog lagen te gisten. Het bladerdak van de bomen was een beschermend omhulsel voor de vijver. Bromvliegen en gevlekte libelles weefden een sterk waas van geluid om de geur en overal langs de oevers parelde de smurrieachtige kikkerdril, die schuimde als een of ander heksenbrouwsel.

Kikker herinnerde zich vorige lente, toen Duuk op

een steen zat en het slijm tussen zijn vingers door liet sijpelen. Kikker schepte ondertussen de kikkerdril in potten en hij riep haar bemoedigend toe terwijl ze gevaarlijk over de modderige vijver helde.

‘Doe er ook veel water in, Kikje. Vergeet niet een paar waterplanten te pakken, Kikje!’

Nu staarde Kikker naar haar eigen weerspiegeling in het water. Naar haar bleke gezicht, omlijst door haar donkere haar, en haar slungelige ledematen die werden uitgerekt door de laagstaande ochtendzon, wat haar nog langer deed lijken. Ze vroeg zich af of ze niet te oud werd voor het verzamelen van kikkerdril. Ze ging binnenkort naar de middelbare school. Vonden kinderen op de middelbare het kinderachtig? Opeens werd ze onzeker. Maar toen keek ze naar de onrustig wiebelende hoop dril langs de oever en er borrelde opwinding in haar omhoog. Hier, onder haar vingertoppen, was begin van leven. De oude kikkers hadden de hele winter diep weggestopt in de modderige bodem van de vijver geslapen, bedekt met sneeuw en ijs, overwinterend onder het bevroren water, wachtend. Wachtend op de lente wanneer ze tevoorschijn konden komen, zoals prinsessen in sommige sprookjes, om te paren en eitjes te leggen en weer een nieuwe levenscyclus te laten beginnen.

Kikker dacht aan Duuk. De hele winter binnen opge-

sloten, maar nu was het lente en bijna zomer en binnenkort zou hij beter zijn en dan konden ze spelen in de tuin en het park en het bos. Ze zouden Beestwachters zijn en alles zou weer worden zoals het was.

Kikker pakte Duuks visnet. Ze vulde drie jampotten met kikkerdril en voegde aan iedere pot ook wat waterplanten toe. De rest vulde ze met vijverwater voor in de bak. Ze werkte snel, want het was al erg warm en ze wilde niet dat de kikkerdril in de potten oververhit zou raken.

Opa had uitgelegd dat ze de kikkerpopulatie een handje hielpen door de dikkopjes zich te laten ontwikkelen bij hen thuis, buiten het bereik van roofdieren. Maar je moest het wel verantwoord doen. Je kon niet te veel meenemen. Terwijl de lenteson vreemde weerspiegelingen op het water wierp, kon Kikker zich bijna voorstellen hoe de volwassen kikkers zich in het kreupelhout verstopten, de wacht houdend bij hun broedsel, kijkend naar de indringer die hun kostbare eitjes meenam.

Ze wist dat dat idioot was. Volwassen kikkers lieten hun kikkerdril in de steek zodra die gelegd was en lieten het lot van de volgende generatie aan het toeval over. Maar toch, toen Kikker de potten haastig op de kruiwagen laadde en deze, veel zwaarder nu, tegen de oever omhoogduwde, terug naar het park, had ze het vreemde gevoel dat ze bekeken werd.

Misschien was het opa's das, dacht ze bij zichzelf, terwijl ze naar huis liep. Misschien lette de oude das op de dikkopjes, en lette hij ook op haar.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Tadpole Summer*

Verschenen bij Nosy Crow Ltd

© 2026 Catherine Bruton

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Maartje Beukers

Omslagafbeelding en illustraties: © 2026 Oriol Vidal

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8511 3

ISBN e-book 978 90 261 8652 3

NUR 283, 282